ВІРНИЙ ШЛЯХ

УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ БОРЯТЬСЯ В РЯДАХ НІМЕЦЬКОЇ АРМІЇ

Дедалі ширші кола українців усвідомлюють, що для них є лише одна можливість допомогти своїй батьківщині, а саме — ставши в ряди Німецьких Збройних Сил, боротися проти большевизму, за визволення України. Щоразу нові групи національно-свідомих українців зголошуються до служби в Німецькій Армії, щоб стати до боротьби проти большевиків.

Ось історія одного з таких українських з'єднань.

Восени минулого року орди Сталіна підкочувалися під Волинь. Українські села горіли від вогню розбишацьких партизанських загонів, проливалась неповинна кров мирного населення. Багато української молоді втікало в ліси, з метою організувати самооборону. На початку жовтня в руки німецького офіцера, а теперішнього опікуна й любимця Легіону, попав дивний полонений: кур'єр української партизанської групи, що з лісів вела боротьбу проти червоного наїздника. Офіцер, довідавшись, що група складена з високосвідомого українського національного елементу, який розуміє, що українці мусять іти разом із німцями на Москву, відпустив на слово зловленого юнака, пропонуючи проводові групи співпрацю і підтримку. Переговори вдалися. Українська бойова група дістала значну підтримку зброєю і виказала своє геройство. 600 убитих червоних бандитів у нерівному бою трьох сот добровольців на 1.500 бандитів і багато здобутої зброї були доказом самопосвяти і героїчного ідеалізму українців, покропленого кров'ю 23-ох поляглих побратимів. 19-го грудня вояки загону переїхали з лісу автами до Луцька, а в січні дістали однострої. З невідомого загону виріс здисциплінований, вояцький залізний легіон, що не боїться смерти в боротьбі за ідею.

Бойовий шлях Легіону покритий чинами слави. Від 11-го січня 60 вояків відділу 3 дні без втрат втримували важний тартак проти натиску бандитів. В боях під Клеванем 1-а сотня переможно билася з переважаючими силами, лишивши на полі слави 39 убитих побратимів, між ними незабутню сестру Лесю. Оповідаючи про ці бої, німецькі провідники групи зупиняють погляди на вояцьких обличчях і кажуть: «Яка в них незвичайна бойова постава, які з них вояки! Ранені українські добровольці самі стрілялися, щоб не дістатись у тенети червоних і поляків. Групи, що відбилися, нищили одяг, але зброї не покидали, хоч приходилось їм брести 70 км по глибокому снігу».

Зимою ціла група перейшла Буг і ступила на гостинну Холмську землю. Радісно стрічали їх холмські українці, бо волинські вояки стали їм не раз у пригоді, обороняючи від нападів польських і червоних банд. Ще раніше, в боях на Волині, біля Торчина, один рій відділу прийняв бій проти 300 польських напасників і завдав їм великих втрат. Раненого ройового, що попав у руки ворога, поляки живцем спалили, шаліючи від люті за те, що мусіли покласти в одному бою з легіоном аж 600 своїх убитих.

Такі славні дні має за собою Легіон. Я — серед своїх молодих солдатів і з задоволенням і гордістю дивлюся у вічі молодим українцям, які знайшли єдино правильний шлях: вони допомагають своїй батьківщині тим, що пліч-о-пліч з німецькими з'єднаннями в рамках Німецьких Збройних Сил, борються проти Сталіна, беруть участь у знищенні большевизму й у визволенні України. Цим самим вони служать своїй вітчизні і їх бойові заслуги будуть вписані в історію України.

Українське Визвольне Військо

Чи любиш ти свою батьківщину, хочеш щоб вона була вільною?
Отож спільно з Німецькою Армією розгроми большевизм!